

отъ тѣхъ, Кирилъ Манчевъ, който продължаваше учението си въ горнитѣ класове, следъ като е билъ вече нѣколко години селски учителъ въ Ст.-Загорско. Той бѣше „дядката“ на класа и истинскиятъ нашъ настойникъ. Михаилъ Дяковъ, който по характеръ най-много ми прилѣгаше. Способниятъ Георги Атанасовъ, който съ математическия си умъ удивляваше насъ и учителитѣ. Симеонъ Попстефановъ, това спретнато селянче, което бърже усвои градската култура и надрасна много отъ другаритѣ си, и т. н., за да не изброявамъ всички.

Презъ юлий 1932 год., по случай 40-годишнината отъ звършването на гимназията, ние, останалитѣ седемъ живи, се събрахме пакъ въ София, за да се видимъ още веднажъ, съ нѣкои, може-би, за последенъ пжтъ. Прекарахме два—три много приятни дни, заедно съ нѣколцина отъ нашитѣ бивши учители, живущи въ Столицата, като си спомнихме съ радостъ за миналитѣ ученически години. По тоя случай нѣкои отъ насъ направиха дарения на гимназията, подъ форма на фондове.

2. Въ странство.

Следъ свършване на гимназията, презъ лѣтото на 1892 година, посетихъ Пловдивското изложение, което ми направи силно впечатление. Въ края на следния м. августъ ми предложиха мѣсто за учителъ въ Ямболското V-класно училище, съ много добра заплата — 250 лв. златни. Но понеже желяехъ да продължа образованието си, подадохъ заявление въ М-то на просвѣтата. Нея година, следъ голѣмия държавенъ заемъ отъ 1892 г., то отпущаше много — 70 стипендии. Сжщо и Военното министерство обяви около 30 такива, по интенданство и медицина. Молбата ми биде уважена и презъ септемврий заминахъ да следвамъ по естественитѣ науки въ Германия, заедно съ много други младежи. Тия науки бѣха мой любимъ предметъ. Тръгнахъ безъ да зная дума немски, защото въ гимназията бѣхме учили само френски. Водачъ на групата (ни до Виена бѣ Викторъ Самсаровъ, който бѣ вече следвалъ 1 година по инженерството тамъ. Пжтуването ни до тоя градъ бѣ съпроводено съ много приключения, за които тукъ не искамъ да разправамъ, но които иматъ доста общо съ пжтуването на Бай Ганю за Европа.